

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/13/2023
Identifikačné číslo spisu: 1518206215
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1518206215.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Petra Brňáka a JUDr. Terézie Mecelovej, v spore žalobkyne spoločnosti News and Media Holding a.s., Einsteinova 25, Bratislava, IČO: 47 256 281, zastúpenej advokátskou kanceláriou Škubla & Partneri s. r. o., Einsteinova 25, Digital Park II, Bratislava, IČO: 36 861 154, proti žalovanému E. Š. P., narodenému X. H.E. XXXX, B.P. XXXXX/XX, L., zastúpenému advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Podbrezovská 34, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV (pôvodne Okresný súd Bratislava V) pod sp. zn. 56C/43/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co/9/2020 z 1. júna 2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobkyňa je p o v i n n á zaplatiť žalovanému plnú náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

Rozhodnutie súdu prvej inštancie

1. Okresný súd Bratislava V (po reforme súdnej mapy Mestský súd Bratislava IV; ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom č. k. 56C/43/2018-141 z 13. novembra 2019 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“ alebo „rozsudok okresného súdu“) prvým výrokom žalobu zamietol a druhým výrokom žalovanému priznal plnú náhradu trov konania vo vzťahu k žalobkyni.

2. Súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil čl. 8 a 9 Základných princípov zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 262 ods. 1 CSP, § 107 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 458 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“).

3. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že sa žalobkyňa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, o ktoré sa žalovaný obohatil plnením žalobkyne na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Bratislava V č. k. 7C/239/2007-111 zo 6.

decembra 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/64/2008 z 11. decembra 2008 (ďalej aj „zrušený rozsudok“), ktorý bol neskôr zrušený nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 340/09-93 z 18. septembra 2012 (ďalej aj „nález ÚS SR“ alebo „zrušujúci nález“). Následne pôvodné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 7C/239/2007 (ďalej aj „pôvodné konanie“) bolo zastavené z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom, ktorý je v tomto spore žalovanou stranou.

4. Okresný súd v tomto spore ustálil, že žalobkyni (v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 7C/239/2007 žalovaná strana sporu) vznikla v konaní o ochranu osobnosti povinnosť plniť (zaplatiť 16.596,96 eur s príslušenstvom) žalovanému (v pôvodnom konaní žalobca) rozsudkom č. k. 7C/239/2007-111 zo 6. decembra 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/64/2008 z 11. decembra 2008. Následne žalobkyni, a to doručením nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) č. k. II. ÚS 340/09-93 z 18. septembra 2012 bez akýchkoľvek pochybností začala plynúť premlčacia doba na uplatnenie nároku o vydanie bezdôvodného obohatenia. K vznesenej námietke premlčania okresný súd uviedol, že žalobou uplatnený nárok je premlčaný, lebo zrušujúci nález ÚS SR bol doručený 13. novembra 2012, kedy začala žalobkyni plynúť premlčacia doba na uplatnenie nároku na príslušnom súde. Žalobkyňa predmetnú žalobu podala na súd až 18. novembra 2019, t. j. po uplynutí premlčacej doby.

5. Súd prvej inštancie ďalej ustálil, že zrušením rozsudku, na základe ktorého sa plnilo dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, t. j. že podľa hmotného práva povinnosť neexistovala. V prejednávanej veci spočíval právny dôvod plnenia v hmotnom práve, preto trvá aj v prípade zrušeného právoplatného a vykonateľného rozsudku, ktorý ho deklaroval a poskytnuté plnenie bolo od začiatku a aj naďalej podložené právnym dôvodom, a preto nemohlo byť posudzované ako bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo plnením bez právneho dôvodu, ktorý odpadol po zrušení tohto deklarovaného rozhodnutia.

6. K nálezu ÚS SR sp. zn. II. ÚS 165/2012 z 13. februára 2013 okresný súd uviedol, že tento nebolo možné aplikovať na prejednanú vec, pretože sa jednalo o skutkovo odlišný prípad, v ktorom sa ÚS SR vyjadril ku vzťahu práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci a práva na vydanie bezdôvodného obohatenia (odmena súdneho exekútora).

Rozhodnutie odvolacieho súdu

7. O odvolaní žalobkyne rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom sp. zn. 2Co/9/2020 z 1. júna 2022 (ďalej len „rozsudok odvolacieho súdu“ alebo „rozsudok krajského súdu“), ktorým prvým výrokom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a druhým výrokom priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

8. V odôvodnení konštatoval, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, preto ho potvrdil. Plnením podľa právoplatného rozsudku, ktorý bol neskôr zrušený, došlo k bezdôvodnému obohateniu, keďže sa plnila povinnosť, ktorá podľa hmotného práva neexistovala. Odvolací súd nesúhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že zrušený rozsudok, ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu neoprávneného zásahu do práv na ochranu osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka je rozhodnutím deklaratórnej povahy. Právny dôvod takéhoto plnenia spočíval len vo vykonateľnom súdnom rozhodnutí, jeho zrušením dovtedy existujúci právny dôvod odpadol a skôr zaplatená plnenie sa stalo bezdôvodným obohatením. Súd prvej inštancie však podľa odvolacieho súdu správne vyhodnotil, že počiatok behu subjektívnej premlčacej doby je potrebné spojiť s dňom doručenia nálezu ÚS SR z 18. septembra 2012, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/64/2008 z 11. decembra 2008.

9. Krajský súd ďalej ustálil, že v prípade, ak bolo právoplatné rozhodnutie súdu zrušené, nastáva taký

procesný stav, akoby súdne rozhodnutie nebolo vydané. Právoplatnosťou súdneho rozhodnutia, ktorým bol zrušený právoplatný a vykonateľný rozsudok ukladajúci povinnosť plniť, začína bežať premlčacia doba. Keďže v podmienkach súdnej veci bolo zrušené konštitutívne (a nie rozhodnutie deklaratórne ako skonštatoval okresný súd) rozhodnutie, potom doručením zrušujúceho nálezu ÚS SR dňom 13. novembrom 2012 žalobkyni, začala plynúť aj jej subjektívna premlčacia lehota. Žaloba bola na súd podaná 18. októbra 2018, po márnom uplynutí subjektívnej (aj objektívnej) premlčacej doby (bod 22. rozsudku odvolacieho súdu).

10. K namietanému rozporu námietky premlčania s dobrými mravmi krajský súd uviedol, že konaním v rozpore s dobrými mravmi nie je možné chápať výkon procesných práv účastníka súdneho konania. Z konania žalovaného nie je možné vyvodiť, že by nejakým spôsobom ovplyvňoval aktivitu žalobkyne, respektíve, že by ju nejakým klamlivým spôsobom alebo tvrdeniami uvádzal do omylu, v tom zmysle, aby sa nedomáhala svojho nároku žalobou na súde.

Dovolanie

11. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť aj dôvodnosť vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP, § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP navrhujúc rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

12. V dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f/ CSP namietala nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý jej deň pred verejným vyhlásením rozsudku doručil vyjadrenie žalovaného z 18. mája 2022 spolu s pripisom, že uvedené vyjadrenie jej zasiela „na vedomie“. Žalobkyňa v dovolaní namieta, že stratila možnosť oboznámiť sa s obsahom vyjadrenia žalovaného a zareagovať na jeho obsah vlastným vyjadrením. Takýmto postupom súdu nebola zachovaná päťdňová lehota na prípravu pojednávania (verejného vyhlásenia rozsudku) podľa § 178 ods. 2 CSP. Žalobkyňa sa spoliehala, že sa už nebude meniť obsah súdneho spisu a nebudú sa posudzovať iné skutočnosti ako tie, s ktorými sa mala možnosť oboznámiť a ku ktorým sa mala možnosť vyjadriť, v čase pred doručením oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku.

13. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces žalobkyňa vzhľadla aj v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, ktorý sa podľa jej názoru opomenul vysporiadať s viacerými kľúčovými argumentami uvedenými v odvolaní, a to k tvrdeniam žalobkyne k aplikačnej praxi v súvislosti s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“, „NS SR“, „dovolací súd“) sp. zn. 3Cdo/124/2002 z 1. novembra 2004 (ďalej aj „rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002“), konkrétne k dôvere občanov v právo, k jej argumentácii o námietke premlčania a dobrých mravoch. Odvolací súd sa nezaoberal ani plynutím jednotlivých premlčacích dôb. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je podľa dovolateľky potrebné považovať za arbitrárne, a to osobitne s ohľadom na predmet sporu, a strany sporu, a to v situácii, keď sa súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, keď posudzoval plynutie premlčacej doby v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou v kontexte rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002.

14. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľka namietala, že odvolací súd sa nevysporiadal s jej argumentmi, že v prejedávanom prípade, keď podkladom na plnenie bol právny titul vydaný a následne zrušený v konaní o ochranu osobnosti, bol v súdnej praxi ustálený a dlhodobo rešpektovaný názor založený rozsudkom NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002. Tento názor žalobkyňa považovala za relevantný do tej miery, aby sa s ním, resp. s právnym názorom v ňom obsiahnutom odvolací súd riadne vysporiadal, k čomu však zo strany súdu nedošlo. Dovolateľka je toho názoru, že neexistuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktoré by názor vyjadrený v rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002 spochybnilo alebo neakceptovalo, a teda by zmenilo rozhodovaciu prax. Podľa dovolateľky odvolací súd sa pri posúdení námietky premlčania v súvislosti s nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré má základ v spore o ochranu osobnosti, odklonil od ustálenej

rozhodovacej praxe, pričom tento odklon dostatočne neodôvodnil. Záver odvolacieho súdu o plynutí premlčacej doby od doručenia nálezu ÚS SR je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

15. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľka uviedla, že v odvolacom konaní namietala, že námietka premlčania vznesená žalovaným je v rozpore s dobrými mravmi a jej prípadným zohľadnením by došlo k porušeniu princípu právnej istoty žalobkyne, ktorá sa spoliehala na ustálenú súdnu prax založenú rozsudkom NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002, a ktorý bol v čase vydania nálezu NS SR stále aktuálny, rozhodovacou praxou odvolacieho súdu nezmenený.

16. V tejto súvislosti položila dovolaciemu súdu otázku, ktorá podľa jej názoru v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nebola riešená, a to: Môže byť námietka premlčania posúdená ako rozporná s dobrými mravmi za predpokladu, že k uplynutiu premlčacej lehoty malo dôjsť v dôsledku dôvery strany sporu v rozhodovaciu prax, ktorá nebola v momente namietaného uplynutia premlčacej doby prekonaná, nebola doposiaľ v praxi odvolacieho súdu vyriešená?

17. Podľa dovolateľky sa v ustálenej rozhodovacej praxi nevyskytlo rozhodnutie, v rámci ktorého by súd posudzoval ako okolnosti prípadu primeranosti námietky premlčania účastníka konania skutočnosť, že protistrana, ktorej zavinením malo dôjsť k premlčaniu žalobou uplatňovaného nároku, sa spoliehala na rozhodovaciu prax, ktorá upravovala odlišné, osobitné plynutie premlčacej doby v čase, keď malo dôjsť k premlčaniu, oproti rozhodovacej praxi, ktorá platila v čase podania žaloby, respektíve v čase vydania rozhodnutia o zamietnutí žaloby.

18. Dovolateľka ďalej uviedla, že postupom súdov sa dostala do absurdnej situácie. Ak by žalobkyňa podala žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia pred ukončením pôvodného konania, tak by súdy takúto žalobu zamietli ako predčasne predloženú v kontexte rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002 a keď podala žalobu až po ukončení pôvodného konania, tak súdy zamietli žalobu ako oneskorene podanú.

19. Dovolateľka v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP položila dovolaciemu súdu aj ďalšiu právnu otázku, a to: Kedy, v prípade prelomenia ustálenej rozhodovacej praxe, ako tomu bolo v prípade rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002 prelomeného nálezom Ústavného súdu SR IV. ÚS 18/2016 z 9. februára 2017, s ohľadom na dôveru účastníka konania v ustálený právny názor, začína plynúť subjektívna premlčacia doba nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. kedy sa žalobca dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu (§ 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka) ?

20. K tejto otázke ďalej uviedla, že vychádzala z vtedajšej rozhodovacej praxe - rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002, že k bezdôvodnému obohateniu dôjde až vydaním nového meritórneho rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Ak by názor súdov oboch inštancií bol správny, tak od nálezu ÚS SR mohla plynúť maximálne objektívna premlčacia doba, a nie subjektívna premlčacia doba, nakoľko s prihliadnutím na rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002 subjektívna premlčacia doba mohla začať plynúť najskôr od nového meritórneho rozhodnutia, respektíve rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, pretože až vtedy sa žalobkyňa dozvedela, že žalovaný sa na jej úkor obohatil. Ak by súd prihliadal na ustálenú rozhodovaciu prax v kontexte rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002 a prelomenie ustálenej rozhodovacej praxe ako počiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, k premlčaniu by v momente podania žaloby za žiadnych okolností nemohlo dôjsť a objektívna premlčacia lehota by bola zachovaná.

21. K dovolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci odvolacím súdom. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP uviedol, že jeho vyjadrením, ktoré bolo žalobkyňi doručené na vedomie sa odvolací súd nezaoberal vo svojich úvahách, preto nemohlo dôjsť k porušeniu princípov rovnosti strán a zbraní. K namietanej nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu žalovaný uviedol, že odvolací súd jasne, zrozumiteľne a právne korektne vysvetlil dôvody pre zvolený spôsob rozhodnutia. K námietkam nesprávneho posúdenia veci žalovaný uviedol, že žalobkyňa sa účelovo vracia ku konštitutívnosti súdneho rozhodnutia a využíva k tomu tú časť judikatúry, ktorá jej to potvrdzuje, a to bez ohľadu na jej

správnosť, a to vo vzťahu k začiatku plynutia premlčacej doby ako aj posudzovania dobrých mravov. Vznesenie námietky premlčania zásadne dobrým mravom neodporuje. Žalobkyňa nevhodnou voľbou prostriedkov ochrany svojich práv z objektívneho hľadiska, vlastným zavinením, vytvorila podmienky pre neskoršie úspešné vznesenie námietky premlčania žalovaným, jej uplatnenie nie je v rozpore s dobrými mravmi.

Posúdenie veci dovolacím súdom

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“ alebo „NS SR“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne zamietne.

23. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

24. Dovolací súd považuje za prospešné opakovane pripomínať, že dovolanie taktiež nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým.

25. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

26. V danom prípade z dovolania žalobkyne vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu v celom jeho rozsahu na základe § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

27. V zmysle § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

29. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s

uplatnením súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom odvolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

30. V súvislosti s vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP žalobkyňa v podanom dovolaní namietala, že odvolací súd jej vyjadrenie žalovaného zaslal deň pred verejným vyhlásením rozsudku odvolacieho súdu a namietala, že sa odvolací súd v rozsudku nevyjadril k viacerým kľúčovým tvrdeniam, ktoré žalobkyňa namietala v odvolaní.

31. Podľa § 373 ods. 3 CSP odvolanie doručí súd prvej inštancie ostatným subjektom, a ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, vyzve ich, aby sa k odvolaniu vyjadrili, a určí na vyjadrenie lehotu nie kratšiu ako desať dní.

32. Podľa § 374 ods. 1, 2 a 3 CSP súd prvej inštancie doručí odvolateľovi vyjadrenie k odvolaniu a umožní mu vyjadriť sa k nemu najneskôr v lehote desať dní od doručenia. K vyjadreniu odvolateľa podľa odseku 1 môže protistrana podať vyjadrenie v lehote desať dní od jej doručenia. Podania podľa odsekov 1 a 2 doručí súd prvej inštancie ostatným subjektom. Ďalšie podania strán sa doručujú, len ak je to potrebné na zachovanie práva na spravodlivý proces.

33. Podľa čl. 9 Základných princípov CSP strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon.

34. Podľa § 178 ods. 2 CSP predvolanie sa doručuje strane alebo jej zástupcovi tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

35. K námietke dovolateľky, že nemala možnosť reagovať na vyjadrenie protistrany, ktoré jej bolo doručené len jeden deň pred vyhlásením rozsudku na odvolacom súde, dovolací súd konštatuje, že zo súdneho spisu vyplýva, že krajský súd zaslal právnej zástupkyňi žalovaného výzvu dňa 20. apríla 2022, aby sa v zmysle § 374 ods. 2 CSP v lehote 10 dní vyjadrila k vyjadreniu žalobkyne (konkrétne k vyjadreniu žalovaného z 31. januára 2020) z 13. februára 2020 a zároveň ju vyzval, aby sa vyjadrila k použitiu ustanovení právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité podľa § 382 CSP (l. č. 178 a nasl. listinného súdneho spisu). Na základe takejto výzvy žalovaný dospel k záveru ako chce odvolací súd rozhodnúť a jeho vyjadrenie obsahovalo dôvody, pre ktoré by odvolací súd nemal rozhodnúť tak, ako sa žalovaný domnieval, že rozhodne. Z obsahu listinného súdneho spisu je podľa dovolacieho súdu zrejmé, že odvolací súd postupoval striktnie podľa § 374 ods. 3 CSP a procesné pochybenie preto nezistil.

36. Aj podľa judikatúry ÚS SR (sp. zn. I. ÚS 155/2015) zásada kontradiktórnosti nemá absolútny charakter a nejde o porušenie práva na spravodlivý proces, ak nedoručené vyjadrenie nemá vplyv na výsledok konania. Je preto nevyhnutné určiť kritériá, kedy je potrebné, aby súd strane doručil podanie protistrany na prípadné vyjadrenie. Ústavný súd Slovenskej republiky vníma, že tieto kritériá sa môžu v jeho ďalšej judikatúre vyvíjať a formovať aj v závislosti od typu konania. Nepochybné je však toho názoru, že nejde o situáciu, ak je vyjadrenie bezobsažné, ak sa v ňom len opakujú už uvedené argumenty alebo ak v danej veci do úvahy prichádza len určité súdom zvolené riešenie, na ktoré vyjadrenie strany nemôže mať žiadny vplyv. Nie dávno takýto prístup zvolil aj EŠLP vo veci Sarkocy proti Slovensku z 22. septembra 2020 (sťažnosť č. 36446/17). Rovnaké závery prijal aj ÚS SR vo veci sp. zn. IV. ÚS 660/2020 z 15. decembra 2020.

37. Podľa dovolacieho súdu možno uzavrieť, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom, keď podľa čl. 9 Základných princípov CSP uvedené vyjadrenie zaslal na vedomie žalobkyňi, pričom CSP nepredpokladá v žiadnom jeho ustanovení lehotu na vyjadrenie k takémuto podaniu strany. Pokiaľ dovolateľka namietala, že nebola zachovaná päťdňová lehota na prípravu pred pojednávaním, dovolací

súd konštatuje, že táto sa vzťahuje na čas pred pojednávaním a jej zmyslom je príprava strán konania na priebeh pojednávania. V danom prípade však odvolací súd nariadil termín verejného vyhlásenia rozsudku bez pojednávania, pričom pri takomto procesnom úkone súdu žiadne ustanovenie právneho predpisu intervenciu strán konania nepredpokladá, preto poskytovať strane sporu čas na prípravu v danom prípade nemá opodstatnenie ani právny základ. Z uvedených dôvodov dovolací súd námietku žalobkyne v tejto časti považoval za nedôvodnú.

38. K ďalšej námietke žalobkyne o nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd po preskúmaní obsahu predmetného rozsudku konštatuje, že aj táto námietka je nedôvodná. Dovolateľka odvolaciemu súdu vytýkala nevysporiadanie sa s argumentáciou k aplikačnej praxi v súvislosti s rozsudkom NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002. Dovolací súd poukazuje na body 16. a 17. rozsudku odvolacieho súdu, v ktorých jednak krajský súd popísal, ako Najvyšší súd SR v uvedenej veci sp. zn. 3Cdo/124/2002 rozhodol, a z uvedeného rozhodnutia aj vyvodil odôvodnený záver. V bodoch 18. a 19. rozsudku odvolací súd uviedol aj ďalšie rozhodnutia nielen Najvyššieho súdu SR, ale aj ÚS SR a v bode 20. odôvodnenia rozsudku ich zanalyzoval.

39. Z ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napádaného rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením rozhodnutia dovolateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

40. Aj v zmysle judikatúry ÚS SR platí, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku. Iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti jeho rozhodnutia (I. ÚS 188/06).

41. K námietke dovolateľky, že sa odvolací súd nevyjadril k námietke premlčania, ktorá je podľa jej názoru vznesená v rozpore s dobrými mravmi, dovolací súd poukazuje na body 23. a 24. rozsudku odvolacieho súdu, v ktorých sa krajský súd veľmi podrobným a vyčerpávajúcim spôsobom danej problematike venoval a uviedol dôvody rozhodnutia.

42. K námietke dovolateľky, že sa odvolací súd nevyjadril k dôvere občanov v právo v kontexte rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002, dovolací súd po preštudovaní odvolania žalobkyne z 23. decembra 2019 konštatuje, že poukázanie na princíp ochrany dôvery občanov v právo bolo v odvolaní len podporným argumentom pre hlavné tvrdenie žalobkyne, že súd prvej inštancie sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe súdnych autorít, ktorú mal predstavovať rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002. Odvolací súd v bode 23. a 24. rozsudku uviedol, prečo rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002 nepovažoval za ustálenú rozhodovaciu prax.

43. K namietanému nevyjadreniu sa odvolacieho súdu k plynutiu premlčacej doby, dovolací súd poukazuje na body 20. až 23. odôvodnenia rozsudku krajského súdu, v ktorých odvolací súd jasným a obšírnym spôsobom vysvetlil svoje východiská k plynutiu objektívnej a subjektívnej premlčacej doby v pojednávanej veci.

44. Záverom k tomuto dovolaciemu dôvodu dovolací súd konštatuje, že rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia vyplývajúce z § 393 ods. 2 a 3 CSP a z § 220 ods. 2 a 3 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Je z neho dostatočne zrejmé, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal k právnemu posúdeniu sporu. Odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie

spôsobom zodpovedajúcim zákonu, preto dovolací súd posúdil dovolanie v tejto časti ako nedôvodné.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

45. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

46. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľky riešil dovolací súd nesprávne, umožňuje totiž dovolaciemu súdu posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, či je táto otázka riešená dovolacím súdom rozdielne alebo nebola riešená. Zároveň musí byť v dovolaní podanom z tohto dôvodu aj konkrétne označené jeho rozdielne rozhodnutie alebo rozhodnutie, od ktorého sa dovolací súd odklonil, riešiace otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu alebo tvrdenie, že táto právna otázka nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešená.

47. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľka označila za právnu otázku, pri ktorej riešení sa dovolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zásade otázku posúdenia rozhodného okamihu začatia plynutia námietky premlčacej doby v súvislosti s nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý má základ v spore o ochranu osobnosti. Poukázala na odklon odvolacieho súdu od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/124/2002, ktorý vyslovil, že k bezdôvodnému obohateniu dôjde až vydaním (právoplatnosťou) nového meritórneho rozhodnutia, resp. podľa dovolateľky rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

48. Dovolací súd konštatuje, že z dovolania možno v zásade len vyabstrahovať, že dovolateľka nesúhlasila s názorom odvolacieho súdu v otázke ustálenia okamihu/momentu začatia plynutia premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení po zrušení konštitutívneho súdneho rozhodnutia.

49. O bezdôvodné obohatenie získané plnením, ktorého právny dôvod odpadol, pôjde aj v prípade poskytnutia plnenia na základe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia (zmieru, ktorého účinky uznesenia o schválení sú rovnaké ako pri právoplatnom rozsudku), ktoré bolo neskôr, v rámci konania o mimoriadnom opravnom prostriedku (obnovy konania, dovolania, či mimoriadneho dovolania), zrušené. Vo všetkých týchto prípadoch môže dôjsť k novému prejednaniu veci a k vydaniu rozhodnutia, ktoré je buď totožné alebo iné, než rozhodnutie pôvodné, ktoré bolo dôvodom pre plnenie a splnenie si hmotnoprávnej povinnosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/17/2009 z 23. novembra 2011). Najvyšší súd SR ďalej v uvedenom uznesení skonštatoval, že tento právny dôvod trvá aj v prípade zrušenia rozsudku (zmieru), ktorý ho deklaroval, takže v takomto prípade nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení až dotedy, kým súd opätovne nevydá rozhodnutie o uplatnenom nároku. V tomto spore ale na rozdiel od uvedeného prípadu, v pôvodnom konaní bolo vydané rozhodnutie s konštitutívnym účinkom, preto na tento spor nebolo možné aplikovať poslednú vetu z citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5MCdo/17/2009. V rozsudku odvolacieho súdu k odklonu od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu pri vyriešení právnej otázky - ustálenia okamihu začatia plynutia premlčacej doby - neprišlo, lebo pri zrušení právoplatného rozhodnutia súdu s konštitutívnym účinkom právo oprávneného zaniká rozhodnutím súdu. Povinný subjekt sa tak v takomto prípade môže domáhať vrátenia plnenia titulom bezdôvodného obohatenia už okamihom právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia.

50. Želaným stavom je síce jednotná (konštantná) judikatúra, t. j. aby sa „v rovnakých prípadoch

rozhodovalo rovnako“, avšak za splnenia určitých podmienok je odklon od ustálenej rozhodovacej praxe nielenže prípustný, ale priam žiaduci a nevyhnutný. Naplnenie princípu právnej istoty preto nemožno stotožňovať s právom na jednotnú judikatúru, ktorá sa pochopiteľne môže vyvíjať s cieľom flexibilne reagovať na spoločenský vývoj a doposiaľ „neobjavené“ argumenty. Odklon od judikatúry sa stáva problematickým až v momente, ak k nemu dochádza bez poskytnutia dostatočných dôvodov, t. j. ak súd neposkytne dôkladné vysvetlenie, prečo bola prejednávaná vec rozhodnutá v rozpore s doterajšou judikatúrou - v takom prípade (pri zmene judikatúry) môže dôjsť v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k porušeniu práva na spravodlivý proces cez prizmu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Atanasovski vs. Bývalá Juhoslovanská republika Macedónsko zo 14. januára 2010 týkajúca sa sťažnosti č. 36815/03). Vývoj judikatúry sám o sebe nie je v rozpore s riadnym výkonom spravodlivosti, keďže neschopnosť zachovať dynamický a vývojový prístup by mohol byť prekážkou reformy alebo zlepšenia.

51. Existencia ustálenej súdnej praxe by sa mala vziať do úvahy pri posudzovaní rozsahu odôvodnenia (napr. rozsudok ESLP vo veci Gorou vs. Grécku týkajúci sa sťažnosti č. 12686/03). Požiadavka právnej istoty a ochrany legitímnych očakávaní (predvídateľnosť rozhodnutia), teda nezahŕňa právo na ustálenú judikatúru (napr. rozsudok ESLP vo veci Unédic c. Francúzsku z 18. decembra 2008 týkajúci sa sťažnosti č. 20153/04), avšak prihládanie na ustálenú judikatúru má význam z hľadiska práva na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia, ktoré musí v prípade odklonu obsahovať aj dostatočné vysporiadanie sa s konštantnou judikatúrou.

52. Na tomto východisku je založená aj slovenská procesno-právna úprava, ktorá na viacerých miestach skloňuje možnosti odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe v súvislosti s odôvodnením súdneho rozhodnutia. Súd sa teda môže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe za predpokladu, že jeho rozhodnutie bude obsahovať dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu čl. 2 ods. 2 a 3 Základné princípy CSP, § 220 ods. 3 CSP, § 393 ods. 3 CSP.

53. Rovnaký záver vyplýva i z judikatúry ÚS SR (napr. nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 192/06 z 3. novembra 2006), ktorý uviedol, že ak súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty. Po kvalitatívnej stránke však bude musieť jeho argumentácia spĺňať určité parametre, pretože ÚS SR (nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 159/07 z 11. decembra 2007; uznesenie ÚS SR z 22. novembra 2011 č. k. IV. ÚS 499/2011-25) kladie dôraz na to, aby bol odklon objektívne a rozumne odôvodnený.

54. Právna teória i súdna prax rozoznávajú dva základné typy záväznosti rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, a to záväznosť kasačnú (inštančnú, t. j. v tej istej veci) a záväznosť judikatórnu; kým v prípade tzv. kasačnej záväznosti (s výnimočným uplatnením revízných prvkov) je súd nižšieho stupňa vždy povinný pri nezmenených skutkových a právnych okolnostiach veci bezvýhradne akceptovať právny názor Najvyššieho súdu SR vyjadrený v zrušujúcom rozhodnutí, v prípade tzv. judikatúrnej záväznosti existuje možnosť, aby všeobecný súd rôzneho stupňa (ne)reflektoval právne závery Najvyššieho súdu SR tým, že v dobrej viere predostrie konkurujúce úvahy a začne s konkrétnym rozhodnutím najvyššieho súdu zmysluplný právny dialóg (porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/155/2011 z 21. decembra 2011).

55. V tomto prípade vo svojej podstate argumentačnej záväznosti sa odvolací súd i súd prvého stupňa zaoberali vyvíjajúcou sa (aktuálnou) rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR i ÚS SR a odvolací súd ponúkol vo svojom rozhodnutí konfrontáciu jednak skutkového stavu veci, ale predovšetkým vychádzal z aktuálne dostupnej judikatúry ÚS SR, keď poukázal na nález ÚS SR sp. zn. II. ÚS 18/2016 z 9. februára 2017 (žaloba v tomto spore bola podaná na súd prvej inštancie až 18. októbra 2018). Svoje východiská podrobne zdôvodnil v bodoch 14. - 20. odôvodnenia rozsudku.

56. V tejto súvislosti dovolací súd konštatuje, že v tomto prípade ani k odklonu od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/124/2002 pri riešení rozhodujúcej otázky neprišlo, keďže v tomto

spore ide o inú skutkovú a právnu otázku, a odvolací súd reagoval aj na novšiu, vyššie spomenutú rozhodovaciu prax. V tejto veci totiž neprišlo k zrušeniu rozsudku odvolacieho súdu v pôvodnom konaní dovolacím súdom. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/64/2008 z 11. decembra 2008 bol zrušený Nálezom ÚS SR sp. zn. II. ÚS 340/2009 z 18. septembra 2012. Následne v pôvodnom súdnom konaní nebola vec rozhodnutá meritórne - vydaním nového zamietajúceho rozsudku ako vo veci sp. zn. 3Cdo/124/2002, ale spor bol ukončený procesným uznesením o zastavení konania, proti ktorému sa žalobkyňa neodvolala (podľa obsahu listinného súdneho spisu v tejto veci). Súčasný stav vystihujú právne vety judikátu R 74/2019: „Ten, komu bolo plnené na základe rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené alebo stratilo podľa procesných predpisov účinky, sa bezdôvodne obohacuje len vtedy, ak právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve (konštitutívne rozhodnutie - poznámka dovolacieho súdu). Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, potom trvá ďalej, bez ohľadu na to, či právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré toto právo iba deklarovalo, bolo či nebolo zrušené alebo stratilo svoju účinnosť. (deklaratórne rozhodnutie súdu - poznámka dovolacieho súdu).“.

Nerozlišuje sa medzi tým, či povinný plnil dobrovoľne alebo išlo o nútené vymożenie dlžného plnenia.

57. Hoci väčšina súkromnoprávných sporov o žalobách na plnenie končí meritórnym rozhodnutím sporu, ktoré má deklaratórnu povahu, výnimočne súd priznáva nárok aj konštitutívnym rozhodnutím, na základe ktorého má jedna strana plniť druhej. Deje sa tak napríklad pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva prikázaním veci za náhradu (§ 142 ods. 1 OZ), resp. vždy tam, kde súd upravuje pomery za náhradu (§ 135c OZ). Konštitutívny charakter má aj rozhodnutie súdu o povinnosti nahradíť trovy konania. Medzi konštitutívne rozhodnutia zahŕňa ÚS SR aj prípady rozhodovania o nemajetkovej ujme (napr. priznanie primeraného finančného zadošřučinenia v náleze ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 72/2019 z 2. októbra 2019).

58. Pri konštitutívnych súdnych rozhodnutiach je samotné súdne rozhodnutie právnym dôvodom plnenia. Z pohľadu hmotnoprávneho záväzkového práva tu vzniká záväzok z právoplatného súdneho rozhodnutia ako z inej skutočnosti uvedenej v zákone (§ 489 OZ). Preto, ak bolo na základe takéhoto rozhodnutia povinnou stranou plnené a rozhodnutie bolo následne zrušené, zrušením pôvodného rozhodnutia odpadá aj právny dôvod plnenia. Vzniká nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v plnení na základe právneho dôvodu, ktorý odpadol. Nie je preto potrebné skúmať, či mimo zrušeného rozhodnutia existoval hmotnoprávny dôvod, resp. nárok na plnenie. Neexistoval a neexistuje.

59. Odvolací súd zrozumiteľným spôsobom vysvetlil odpoveď na otázku, ktorým okamihom začína plynúť subjektívna a objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého po zrušení súdneho rozhodnutia s konštitutívnymi účinkami alebo inými slovami vzniknutého plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, a to v bode 20. odôvodnenia rozsudku. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúcim okamih odpadnutia právneho dôvodu na poskytnuté plnenie - nadobudnutie právoplatnosti súdneho rozhodnutia o zrušení súdneho rozhodnutia konštitutívnej povahy. V tejto veci nález ÚS SR č. k. II. ÚS 340/09-93 z 18. septembra 2012 nadobudol právoplatnosť 13. novembra 2012. Subjektívna premlčacia doba pre žalobkyňu začala plynúť nasledujúcim dňom, po dni, keď sa o uvedenom rozhodnutí dozvedela, teda dňom doručenia citovaného nálezu ÚS SR, a to dňom 13. novembrom 2012. Na tento záver nemá vplyv ani skutočnosť, že zrušením rozsudku krajského súdu sa pokračovalo v pôvodnom súdnom konaní, pretože žalobkyňa v tomto súdnom konaní netvrdí, že by si v ňom nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia uplatnila.

60. V dôsledku uvedeného, pokiaľ ide o posudzovanú otázku, dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je dôvodné.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP

61. V zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu,

ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

62. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, t. j. ako dovolateľ túto otázku vymedzí a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad 1Cdo/126/2017, 1Cdo/206/2017, 1Cdo/208/2016, 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 3Cdo/132/2017, 4Cdo/14/2017, 4Cdo/89/2017, 4Cdo/207/2017, 7Cdo/20/2017, 8Cdo/186/2016, 8Cdo/78/2017, 8Cdo/221/2017).

63. Otázkou relevantnou v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi Najvyššieho súdu SR, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnu otázku doposiaľ neriešenú dovolacím súdom a b/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

64. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil právne riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napádané rozhodnutie, nie je preto v zmysle ustanovenia, o ktorom je reč, rovnako relevantná.

65. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia právnej otázky v zmysle § 432 CSP, dovolací súd považoval dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP za procesne prípustné. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

66. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu dovolateľka položila dovolaciemu súdu dve nasledujúce právne otázky:

Má byť námietka premlčania posúdená ako rozporná s dobrými mravmi za predpokladu, že k uplynutiu premlčacej lehoty malo dôjsť v dôsledku dôvery strany sporu v rozhodovacia prax, ktorá nebola v momente namietaného uplynutia premlčacej doby prekonaná, nebola doposiaľ v praxi dovolacieho súdu vyriešená?

Kedy, v prípade prelomenia ustálenej rozhodovacej praxe, ako tomu bolo v prípade rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo/124/2002 prelomeného nálezom Ústavného súdu SR IV. ÚS 18/2016 z 9. februára 2017, s ohľadom na dôveru účastníka konania v ustálený právny názor, začína plynúť subjektívna premlčacia doba nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, t. j. kedy sa žalobca dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu?

67. K prvej položenej právnej otázke dovolací súd uvádza, že vo svojej rozhodovacej praxi sa už zaoberal otázkou vzťahu námietky premlčania a jej prípadného rozporu s dobrými mravmi vo viacerých rozhodnutiach, a to napríklad v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/41/2012, v ktorom

konštatoval: „Dobрым mravom zásadne neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňovaného voči nemu, lebo inštitút premlčania je inštitútom zákonným a teda použiteľným vo vzťahu k akémukoľvek právu, ktoré sa zo zákona premlčuje. Ak žalobca nevhodnou voľbou prostriedku ochrany svojich práv z objektívneho hľadiska vlastným zavinením vytvoril podmienky pre neskoršie úspešné vznesenie námietky premlčania práva žalovaným, uplatnenie námietky premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka“. So závermi uvedeného rozhodnutia sa stotožňuje senát dovolacieho súdu aj v tomto spore.

68. V rozsudku sp. zn. 5Cdo/151/2012 z 9. decembra 2015 dovolací súd okrem iného uviedol: „Posúdenie dôvodnosti námietky premlčania zostáva na úvahe súdu, ktorý objektívne prihliada predovšetkým na to, za akých okolností bola námietka premlčania vznesená, za akých okolností k premlčaniu došlo (dôvody, pre ktoré nedošlo k uplatneniu práva) a prípadne samotnú ujmu, ktorá veriteľovi v dôsledku účinkov premlčania hrozí. Úmysel poškodiť druhého účastníka námietkou premlčania však nemožno vyvodiť z okolností a dôvodov, z ktorých je vznik uplatneného nároku vyvodzovaný, ale z tých konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natolko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania“.

69. V rozsudku sp. zn. 3Cdo/441/2013 z 31. marca Najvyšší súd SR konštatoval: „Uplatnenie námietky premlčania sa prieči dobrým mravom v tých výnimočných prípadoch, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka je všeobecným ustanovením hmotnoprávnej povahy, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť. Postup podľa uvedeného ustanovenia má miesto iba v ojedinelých a vo výnimočných prípadoch, a to vtedy, ak vznesenie námietky premlčania nesie znaky zneužitia tohto práva. Výrazom zneužitia práva v neprospech toho účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči ktorému by nepriznanie jeho nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprímerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil, (prípadne, kedy k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov), či uspokojenia iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. Preto pre odopretie účinkov vznesenej námietky premlčania z dôvodu ich rozporov s dobrými mravmi sú rozhodujúce individuálne okolnosti, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená“.

70. Článok 6 Základných princípov CSP normatívne pokrýva tú časť procesnoprávných vzťahov, ktorá vzniká medzi dvoma sporovými stranami kontradiktórneho konania. Obsahom každého právneho vzťahu sú práva a povinnosti, ktoré vznikajú pri realizácii oprávnení jednotlivých subjektov tohto právneho vzťahu. Z tohto aspektu sa prejavuje princíp rovnosti sporových strán ako tzv. rovnosť zbraní judikovaná Európskym súdom pre ľudské práva. Rovnosť zbraní sa prejavuje ako rovnaká miera možností uplatňovania prostriedkov procesného útoku, ale aj procesnej obrany v medziach stanovených Civilným sporovým poriadkom. Obsah princípu rovnosti sporových strán v civilnom sporovom konaní sa tak prejavuje ako tzv. funkčná rovnosť spočívajúca v takom procesnom postupe súdu, aby sa každej zo sporových strán umožnilo v rovnakej miere realizovať svoje procesné oprávnenia. To, či sporová strana svoje procesné oprávnenia aj reálne využije a v akej kvalite, už netvorí obsah princípu rovnosti sporových strán. Procesná rovnosť sa sústreďuje výlučne na zabezpečenie akejkoľvek pomyselnej rovnakej štartovacej čiary pre obidve sporové strany.

71. K položennej právnej otázke Najvyšší súd SR poukazuje v prvom rade na body 49. - 59. odôvodnenia tohto rozsudku, keďže tam dovolací súd vysvetlil v zásade základ aj pre odpoveď na túto otázku a zdôrazňuje, že v čase podania tejto žaloby bolo už známe rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 18/2016 z 9. februára 2017 (žaloba v tomto spore bola podaná na súd prvej inštancie až 18. októbra 2018), preto vznesená námietka premlčania nemôže byť posúdená ako rozporná s dobrými mravmi ani za

predpokladu, že k uplynutiu premlčacej doby malo dôjsť v dôsledku dôvery strany sporu v rozhodovaciu prax, a ani v prípade neznalosti strany sporu o aktuálnej rozhodovacej činnosti ÚS SR, ktorá už bola v čase podania žaloby a aj v momente namietaného uplynutia premlčacej doby známa. Samotné vznesenie námietky premlčania totiž rozpor s dobrými mravmi nezakladá.

72. Dovolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci odvolací súd posúdil rozpor námietky premlčania s dobrými mravmi ako neopodstatnenú s tým, že z okolností prípadu nie je možné vyvodiť, že by žalovaný svojim správaním ovplyvňoval aktivitu žalobkyne z hľadiska uplatnenia nároku na súde (bod 24. rozsudku odvolacieho súdu). S prihliadnutím na relevantné okolnosti tohto prípadu, napr. aj na skutočnosť, že z obsahu listinného súdneho spisu nie je zrejmé, že by žalobkyňa v pôvodnom konaní podala opravný prostriedok proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V č. k. 7C/288/2014-294 z 20. októbra 2016 o zastavení konania, keď nesúhlasila so späťvzatím žaloby, potom podľa názoru dovolacieho súdu konaním žalovaného nedošlo k zásahu do práv žalobkyne takej intenzity, aby to odôvodňovalo konštatovanie rozporu s dobrými mravmi. Úmysel poškodiť protistranu v súdnom spore vznesením námietky premlčania nemožno generálne potvrdiť, pretože námietka premlčania je zákonným prostriedkom občianskeho práva. Ak je úmysel poškodiť protistranu vznesením námietky premlčania namietaný v individuálnom spore, je možné o ňom uvažovať na základe zisteného skutkového stavu, ak by bol zrejmý z konkrétnych okolností, za ktorých bola námietka premlčania uplatnená. Tieto okolnosti by pritom museli byť naplnené v natoľko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania (z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/151/2012 z 9. decembra 2015) Dovolateľka vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi vyvodzovala z jednotlivých procesných úkonov žalovaného v pôvodnom súdnom konaní, ale bez prihliadnutia na vlastné procesné úkony a svoju procesnú aktivitu/pasivitu (napr. nevyužitím opravných prostriedkov), teda na prvotnú príčinu vzniku základného sporu strán. Avšak dovolací súd súladne so súdom odvolacím, vzhľadom na uplatnenie námietky premlčania ako realizáciu subjektívneho práva strany sporu.

73. K druhej položenej otázke: Kedy začala v danom prípade plynúť strane konania subjektívna premlčacia doba nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia? Uvádza dovolací súd nasledovné:

74. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

75. V tomto prípade bol nálezom ÚS SR sp. zn. II. ÚS 340/09 z 18. septembra 2012 zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Cdo/64/2008 z 11. decembra 2008, ktorý zároveň tvoril právny dôvod plnenia (právoplatný titul), ktorým bola konštituovaná existencia hmotnoprávneho dôvodu plnenia. Jeho zrušením odpadol právny dôvod, na základe ktorého žalobkyňa plnila žalovanému, to znamená na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia.

76. Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné uzavrieť, že záver odvolacieho súdu v prípade plnenia podľa právoplatného rozsudku, ktorý bol neskôr zrušený, dôjde k bezdôvodnému obohateniu vtedy, pokiaľ ide o plnenie povinnosti, ktorá podľa hmotného práva neexistovala je súladný so zákonom i s judikatúrou. V predmetnej veci nepochybne išlo o takéto plnenie, a teda vzniklo bezdôvodné obohatenie. Bol to dôsledok situácie, keď nálezom ÚS SR došlo k zrušeniu právoplatného rozhodnutia konštitutívnej povahy, pretože takýmto rozsudkom bola vytvorená nová (dovtedy neexistujúca) povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu neoprávneného zásahu do práv na ochranu osobnosti podľa § 13 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Právny dôvod takéhoto plnenia spočíval len vo vykonateľnom súdnom rozhodnutí. Peňažné plnenie, ktoré bolo na základe zrušeného právoplatného rozhodnutia zaplatené, sa stalo bezdôvodným obohatením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Inak povedané, jeho zrušením dovtedy existujúci právoplatný titul odpadol a skôr zaplatené plnenie sa stalo bezdôvodným obohatením. Takéto bezdôvodné obohatenie vzniká okamihom, keď bolo rozhodnutie, na základe ktorého bolo plnené, zrušené a nadobudlo právoplatnosť.

77. Týmto okamihom tiež začína plynúť premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 OZ). Súd prvej inštancie síce nesprávne ustálil, že zrušené rozhodnutie, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu neoprávneného zásahu do práv na ochranu osobnosti podľa § 13 OZ je rozhodnutím deklaratórnej povahy, avšak otázku, že v predmetnom prípade je potrebné počiatok behu premlčacej doby spojiť s dňom doručenia nálezu ÚS SR sp. zn. II. ÚS 340/09, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/64/2008-167 z 11. decembra 2008 vyhodnotil správne. Naviac odvolací súd uviedol, že predmetom žaloby je nielen nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo zaplatením istiny 16.596,96 eur (500.000 Sk) ako náhrady nemajetkovej ujmy z porušenia osobnostných práv, na základe rozhodnutia súdu, ktoré bolo neskôr zrušené, ale aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo zaplatením sumy 5.375,98 eur, ktorá predstavuje trovy konania (súdny poplatok 2.058,02 eur a trovy právneho zastúpenia 3.317,96 eur) žalovaného, spojené s konaním, v ktorom rozhodnutie o veci bolo po nadobudnutí právoplatnosti zrušené. Nárok na náhradu trov konania má základ v procesnom práve, vzniká najskôr na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré má konštitutívnu povahu. To znamená, že ide tiež o plnenie z právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol a je možné požadovať ich vrátenie ako bezdôvodné obohatenie.

78. Premlčaním sa rozumie márne uplynutie doby ustanovenej v zákone na vykonanie práva; znamená výrazné oslabenie subjektívneho práva oprávneného účastníka, pretože premlčaním síce jeho nárok nezaniká, nemôže však byť súdom priznaný, ak sa povinný v súdnom konaní premlčania dovoľá (uplatní námietku premlčania práva). Právo oprávneného účastníka trvá aj naďalej, nie je však súdne vynútiteľné (§ 100 ods. 1 OZ).

79. Premlčaniu podlieha aj právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, u ktorého je upravená dvojaká, kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Tieto dve premlčacie doby začínajú, bežia a končia nezávisle na sebe. Subjektívna premlčacia doba je dvojočnná, objektívna premlčacia doba je buď trojočnná pri nezavinenom a nedbanlivom bezdôvodnom obohatení, alebo desaťročnná, ak sa jedná o úmyselné bezdôvodné obohatenie. Pre vzájomný vzťah subjektívnej a objektívnej premlčacej doby platí, že ak sa skončí beh jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Pokiaľ márne uplynula aspoň jedna z uvedených dôb a je vznesená námietka premlčania, nemožno právo priznať.

80. Pre začiatok trojočnej, resp. desaťročnej objektívnej premlčacej doby (§ 107 ods. 2 OZ) je rozhodný deň, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo. Z hľadiska posúdenia začiatku plynutia dvojočnej premlčacej doby (§ 107 ods. 1 OZ) je rozhodný okamih, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Inak povedané, pre začiatok subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie všetky také okolnosti, ktoré sú relevantné pre uplatnenie jeho práva na súde.

81. V prípade, že je právoplatné súdne rozhodnutie (na základe mimoriadneho opravného prostriedku alebo nálezom vydaným ÚS SR) zrušené, nastane taký procesný stav, ako keby rozhodnutie nebolo vydané. Preto spôsobilým prostriedkom pre prijatie úsudku, že odpadnutím právneho dôvodu pre plnenie, vzniká bezdôvodné obohatenie, je vedomosť o zrušení rozhodnutia. Právoplatnosťou súdneho rozhodnutia ohľadom zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku ukladajúceho povinnosť plniť, začína plynúť objektívna premlčacia doba.

82. Žalobkyni bolo rozhodnutie ÚS SR č. k. II. ÚS 340/09-93 z 18. septembra 2012 doručené dňa 13. novembra 2012 a týmto dňom aj nadobudlo právoplatnosť. Keďže v podmienkach súdnej veci bolo zrušené rozhodnutie konštitutívnej povahy, potom uvedeným okamihom (počnúc dňom 13. novembrom 2012) začala plynúť nielen objektívna ale aj subjektívna premlčacia doba. Od tohto okamihu mala už žalobkyňa vedomosť o tom, že bezdôvodné obohatenie vzniklo, kto a v akej výške sa na jej úkor obohatil. Uvedené pre danú vec znamená, že ak žaloba bola na súd podaná až dňa 18. októbra 2018, stalo sa tak zjavne po márnom uplynutí premlčacej subjektívnej (aj objektívnej) doby.

83. V zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka premlčacia doba začína plynúť dňom kedy sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu. Pri súdnych rozhodnutiach je to momentom, dňom, keď sa účastník konania o rozhodnutí dozvedel, bolo mu súdne rozhodnutie doručené. V danom prípade dňom doručenia nálezu ÚS SR z 18. septembra 2012 bol deň 13. november 2012, a dňom nasledujúcim žalobkyni začala plynúť subjektívna doba, v ktorej sa mohla domáhať vydania/vrátenia bezdôvodného obohatenia. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané v súlade so zákonom, keďže vychádza z aktuálnej judikatúry verejne známej a dostupnej už v čase podania predmetnej žaloby.

84. Na záver Najvyšší súd SR uvádza, že princíp právnej istoty, na ktorý sa dovolateľka odvolávala v dovolaní nemožno stotožňovať s princípom na nemennosť rozhodovacej činnosti najvyšších súdnych autorít.

85. Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach už konštantne uvádza, že za ustálenú rozhodovaciu prax sa predovšetkým považujú rozhodnutia a stanoviská Najvyššieho súdu SR, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017 a 6Cdo/129/2017).

86. Dovolací súd konštatuje, že nemožno poskytnúť ochranu práva strane, ktorá svojim vlastným konaním a nevhodnou voľbou právnych prostriedkov spôsobila neúspech v spore. Dovolací súd poukazuje na niektoré postupy žalobkyne v pôvodnom konaní a neuplatnenie niektorých procesných postupov, ktoré zákon strane poskytuje (ak dovolateľka tvrdí, že sa v konaní riadila názorom Najvyššieho súdu SR vyjadreného v rozsudku sp. zn. 3Cdo/124/2002 podľa ktorého domáhať sa bezdôvodného obohatenia možno len po nadobudnutí právoplatnosti opätovného rozsudku vo veci samej, potom je napr. otáznou, prečo sa žalobkyňa v pôvodnom konaní nebránila opravným prostriedkom proti uzneseniu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia). Každý zodpovedá za náležitú mieru predvídavosti a opatrnosti nielen pri vzniku právneho vzťahu, ale aj pri uplatňovaní svojich práv a výkone svojich práv a povinností z neho vyplývajúcich (nálezu ÚS SR sp. zn. II. ÚS 176/2011).

87. Dovolací súd tiež poukazuje na skutočnosť, že ÚS SR rozhodnutie pod sp. zn. IV. ÚS 18/2016 z 9. februára 2017, na ktoré dovolateľka v dovolaní poukazuje, nevydal, čo si dovolací súd overil i dopytom na ÚS SR. Preto sa uvedenými dovolacími námietkami zaoberal len v rovine prípustnosti a konštatuje, že argumentácia dovolateľky v tejto časti dovolania nie je relevantná.

88. Z vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd SR k záveru, že na podklade dovolania žalobkyne podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP, uskutočniať vecný dovolací prieskum v rozsahu zákona, nie je dovolanie dôvodné, a s poukazom, na § 448 CSP dovolanie zamietol.

89. Žalobkyňa nebola v dovolacom konaní úspešná, preto jej postupom podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP bola dovolacím súdom uložená povinnosť nahradiť trovy dovolacieho konania žalovanému v celom rozsahu. O ich výške rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

90. Rozsudok prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.